

ZPRÁVODAJ 6

Středa 8. srpna 2001

Divadlo – a stejně mor – rozpoutává konflikty, uvolňuje skryté síly, osvobozuje možnosti. Jsou-li tyto možnosti a síly temné, není to chyba moru ani divadla, nýbrž života.

Antonin Artaud

Od 9.00 do 13.00 hod.

Učebny semináře a dílny KnMD

SPŠ od 9.00 do 12.00 hod.

Rozborový seminář SČDO

Malý sál JD v 10.00 hod.

Diskuzní klub

Malý sál JD ve 14.00 hod.

Problémový klub

Sál Josefa Čapka v 16.30 a 20.00 hod.

Rádobydivadlo Klapý

T. Wilder: Naše městečko (120 vč. pauzy)

Park A. Jiráska v 17.00 hod.

Koncert a křest CD hudební skupiny

INVASION TO PRIVACY z Hronova

Jiráskovo divadlo v 17.30 a 20.00 hod.

Pantomima S. I. Brno

J. Zemánek: Sny o létání (40)

Kostel Věch svatých v Hronově

v 18.00 hod.

Pěvecký a komorní koncert

Musica per Quattro - Žestová harmonie

ZUŠ Hronov

Náměstí v 18.30 hod.

Vystoupení skupiny historického šermu Novica z Nového Města nad Metují

Divadelní klub v 22.00 hod.

Poděkování souborům

SLÍBIL JSEM, ŽE NEZKOLABUJU...

(rozhovor s režisérem KDO Hvozdná Dušanem Sitkem)

„Hvozdná má 996 obyvatel, pokud se zrovna žádný další nenarodil, a náš kroužek divadelních ochotníků, kterému je už 93 roků, má sto dvacet šest členů. Takže hraje každý šestý obyvatel obce. Každou inscenaci můžeme reprízovat třeba sedmkrát a vzhledem k tomu, že zdejší rody jsou tak rozvětvené, pořád máme nabito,“ to jsou slova režiséra DUŠANA SITKA, který přivezl do Hronova plný autobus herců, ale taky jejich fanoušků z Hvozdné. Jejich Maryša mě okouzila, stejně jako fakta o divadle v maličké valašské vesničce. Přiznám se, nevěřila jsem, že je něco takového dnes – v době televizní pasivity – vůbec ještě možné.

„Já dělám ve Hvozdné už šestnáct let, od té doby, co jsem se přestěhoval z Ostravy do Zlína a nastoupil do Městského divadla. Hned během měsíce jsem si sehnal ochotnický soubor. Začínali jsme od píky, protože divadlo určitou dobu, asi pět let před mým příchodem, stagnovalo – chyběl tam zkrátka člověk, který by to dal dohromady. Dvakrát předtím se už hvozdenký soubor účastnil přehlídky ve Vysokém nad Jizerou, ale po neúspěchu režiséra vždy zkolaboval a odešel. Já jsem Hvozdnanům slíbil, když se dostaneme do Vysokého potřeť, takže nezkolabuju a budu je ještě víc týrat. Když jsme pak Vysoké vyhráli a postoupili z prvního místa na Jiráskův Hronov, pořád jsem tomu nemohl uvěřit – protože to bylo vůbec poprvé, co se hvozdenký kroužek na tuto významnou prestižní přehlídku dostal. Myslím, že tím žila celá obec a že se všichni těšili na to, jak dopadneme tady v Jiráskově divadle. Někteří nás dokonce přijeli podpořit. Doufám, že jsme ostudu Hvozdné, Zlína a Zlínskému kraji neudělali.

Jak často zkoušíte?

Já kromě těch čtyřiceti lidí, kteří hrají v Maryše, mám ještě dětský – mládežnický potěr, tam je dalších čtyřicet dětí. S těmi teď hrajeme muzikálovou pohádku Sněhurka a sedm trpaslíků a chystáme Velkou kočičí pohádku. S dospělými chystám Motýly od Leonarda Gershe a Noc na Karlštejně. Máme dvě maximálně tři premiéry do roka, scházíme se dvakrát týdně s dospělým souborem a dvakrát týdně s dětským. Mám i svoje asistenty, kteří zaskočí, když já mám představení v divadle. Můžu se na ně spolehnout a mám jistotu, že si i sami zopakují to, co jsem s nimi nazkoušel, a nebudou jen pít slivovici.

Jak se Vám podařilo dát dohromady tak velký soubor?

Já mám spíš problém, že přicházejí noví a noví lidé, kteří by chtěli hrát. Člověku je trapné někoho odmítnout, takže připisuju role, vymyslím tanečky, aby si skutečně zahráli všichni.

Zdá se, že Hvozdná doslova žije divadlem...

I když jsme jen malinká malebná obec asi osm kilometrů od Zlína, máme svoje vlastní divadlo - Spolkový dům. Dědečkové a pradědečkové skládali cihlu k cihle, postavili si tenhle barák, který má teď hodnotu asi 14 milionů, a my jsme dnes vlastníky toho skvostu. Není moc souborů, které mají možnost pracovat ve svém divadle.

Pokračování na str. 2

Dokončení ze str. 1

Naši práci podporuje i starosta (pozn. přijel s hvozdenským souborem i do Hronova), který je členem výboru kroužku ochotníků. Společně jsme hráli v inscenaci Kráska a zvíře, kde starosta jako tatínek Krásky mi klečel coby zvířeti u nohou. Takže se jako jeden z mála lidí můžu chlubit tím, že mi u nohou klečel starosta.

Ve Hvozdně se kdysi pořádalo i divadlo v přírodě, na které chodilo třeba tisíc lidí. Tuhle tradici se pokoušíme obnovit, začali jsme loni, udělali jsme čtyři představení v amfiteátru na rybníku a měli jsme pokaždé 450-500 diváků. Už za námi dojíždějí i diváci ze Zlína.

Založili jsme i novou tradici. Protože máme ten dětský soubor, udělali jsme divadelní přehlídku Hvozdenský měsíc plný pohádek, 1. ročník se odehrál v květnu, bylo tam sedm soutěžních představení, velký dětský karneval Z pohádky do pohádky, obrovská Cesta pohádkovým lesem, kde jsme taky měli asi tisícovku účastníků. Snažíme se, aby divadlem Hvozdná žila po celý rok, od ledna do prosince.

Takže jste režisér, herec – zastáváte v souboru ještě jiné profese?

Dramaturgii si dělám sám, co se týče scénografie, tak já mám vždycky „takovou nějakou“ myšlenku, kterou dám na toaletní papír, protože kreslit neumím. Ale zaplatpánbu jsou u nás stolaři, tesaři, kteří ty moje myšlenky dokážou dát do takového tvaru, jaký jste například mohli vidět v Maryše.

Jak jste vůbec přišli na Maryšu?

Před třemi roky jsme slavili devadesát let od založení souboru. Maryša je jedna z mála her, kterou ještě zdejší ochotníci nehráli. Původně na ten nápad přišel jeden starší režisér – osmdesátiletý pan Polášek, ale nějak se to vlekle, potřeboval na přípravu stále víc času. My normálně zkoušíme od září a premiéru míváme tak v březnu nebo v dubnu. Tohle byla mimořádná situace, zkoušeli jsme v červenci a srpnu a premiéra byla v říjnu. Udělali jsme to za dva měsíce. A to zrovna v době, kdy měli lidi nejvíc práce, chodili na pole, ale přesto byli ochotni obětovat i svou dovolenou, jen abychom tu Maryšu uskutečnili.

Jana Soprová

Maryša + Francek & Alena + Honza

Alena Vykopalová (25), původním povoláním zdravotní sestra, která teď pracuje jako fyzioterapeutka (lakonicky řečeno – pomáhá lidem od bolesti zad a rehabilituje postižené). Žije ve Hvozdně, a divadlo má asi 100 m od domu. Prvně hrála asi v jedenácti letech, začínala neposlušným kůzlátkem, které otevřelo vlkovi. Další rolí byla například stará panna, kterou ztvárnila v patnácti letech.

Jan Balajka (25) pochází ze Zlína a do Hvozdně začal dojíždět od 1998 kvůli divadlu. Hrál (či hraje) tu celkem ve třech inscenacích – Lucerně, Maryše a Nebi na zemi. V civilu pracuje v reklamní agentuře, hraní ho baví a možná jednou... ale tvrdí, že hraní je hodně těžká práce a že má pokaždé nepředstavitelnou tláčku.

Maryša a Francek byly pro oba „osudové role“ – sblížili se při nich natolik, že se týden před přehlídkou ve Vysokém vzali a úspěch už oslavovali jako manželé.

Takže manželé Balajkovi – Alena v nejbližší době otrávenou kávu nechystá. Naopak, na jejich hereckých výkonech je cítit, že za tím je něco víc než herectví...

PRAVDA O KPR (Tajná zpráva z Bergmanova klubu)

Myšlel jsem, že státi se režisérem bude jednoduché a bezbolestné. Přihlásím se do kurzu režie praktické, lektoři ve mně stopu zanechají, zkušenost a um předají – a bude to. Leč, vše je v troskách, sny se rozplynuly v dýmu hořících ideí.

Měly mě varovat hole vložené do našich rukou naším lektorem!

„Je to váš herecký partner a zároveň nekompromisní kritik,“ pravil.

Prý je to metoda používaná nyní při výchově herců a pochází z východní herecké polytechniky zvané GULAG. Po absolvování tohoto učiliště (doba docházky min. 10 let) je člověk dokonalým hercem či režisérem, rozdíl je v přesnosti práce s holí a v síle úderu.

Každé ráno tedy cvičíme s holemi. Rozcvičku vede lektor – kontrola domácích úkolů, včasné příchody, ústavní kázeň, disciplína – vše měří lektor svojí holí. Poté se odměňujeme navzájem. Nebijeme se!! Odměňujeme! Tak chce lektor bolestné výkřiky, slzy nejsou povoleny! Odměněny jsou opět razantně lektorem!

Jsmo spokojeni! Budeme režiséry!!

Poté práce s textem – vytvořit všech 36 základních dramatických situací na krátkém textu typu: spal, spal a spal. Musí to mít nápad, originalitu, vtip, spád, napětí, uvolnění, akci, poučení. Musí to být živé, pravdivé a tematizované. Hole jsou připraveny! Kritika je neúprosná!

Tak plyne čas v našem kolektivu. Jsme šťastnými budoucími, úspěšnými režiséry!

P.S. Nepodepisuji se, nechtějte to po mně. Vše popřu! Hůl v ruce lektora (jehož „slíčnou tvář“ můžete spatřit na obrázku) je nemilosrdná!!!! Nechci být bit! chápete?

W.P.

Dát dohromady hvězdičky, jež najdete na poslední straně tohoto Zpravodaje, vůbec není jednoduché. Někteří z oslovených vám odmítnou s tím, že umění nejsou závody nebo že „známkovat“ je nekollegiální, některé, které byste tam chtěli, nepotkáte nebo na ně zapomenete a jiní přikývnou, ale pak je nemůžete v pravý okamžik sehnat. Těch prvních bylo letos opravdu málo. Respektuji je, i když si myslím, že ona tabulka je vždy inspirativní, pro diváky i samotné inscenátory zajímavá a vlastně jednou z forem diskusí nad inscenacemi, nikoho nepoškozuje ani neuráží. Těch „nesehnatelných“ bylo v prvním kole (tabulku s inscenacemi z druhé části JH najdete v posledním čísle Zpravodaje) také pomálu. Nicméně byli. Zatímco Radmilu Hrdinovou se nám podařilo někdy po půlnoci dohnat v Tritonu a Sergeje Fedotova ve foyeru Čapkova sálu, Milana Schejbala jsme hledali ve všech putykách, v lese i na střechách, zprávu do mobilu jsme mu vyslali, ale zem se po něm slehla. A tak jsme to „nad ránem“ vzdali. A právě, když už jsme počítali vypínali, světla v redakci zhasínali a klíče od místnosti vytahovali, zoufalé mobilní volání se najednou ozvalo, a ona to krásná Denisa Nová a Schejbala (Slováky řečeného Šejbala), šibala jednoho, nám k uchu předala a my i jeho hvězdy nad Hronovem rozsvítili. Kulatý Měsíc nám k tomu zpoza mraků na chvíli vylezl a na dobrou noc kynul.

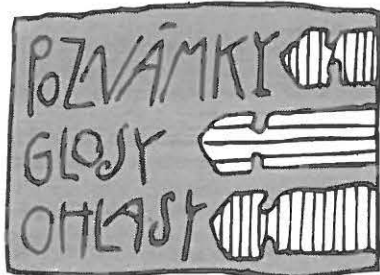
hul

Tuk si představte, že se k té své kávě dostanu v těchto dnech až v poledne. Po dopolední v tiskárně spěchám na schůzi štábu, kde probíhá každodenně stejný rituál... kdo chce jakou? Většina chce rozpustnou alias rozpustilou! To je tedy ta první, tzv. „erární“. Pak nastane rozhodování, kam se vypravit na tu odpovědnou... Tentokrát jsme zabrousili do přílehlé restaurace našeho milého hotýlku Radnice. Obstuha je tu usměvavá a milá, a kávu mají na výběr slušné. Je tu Nescafé (12), turek (10), instantní (10), cappuccino (12) a též alžírská (30) či vídeňská (20). Ingredience kávového moku jsou namíchány částečně z umělého či různě rozpustného materiálu, ale výsledný dojem je celkem příjemný, stejně jako ceny. Takže včera jsem měla vídeňskou kávu okořeněnou milým úsměvem zdejšího personálu. A kromě toho nesmíme zapomenout (klepe mi kolegyně na rameno), že jsou tu v nabídce různé malebné sladkosti jako ovocné koláče či palačinky s překvapením.

Jana

Elmertex k.s.
Velké Poříčí

■ Hronovská technika dělá nemožné ihned, zázraky do tří dnů. Vzhledem k neustále kolabujícím mikrofonom byste si to asi nemysleli, ale jak se zdá, nedá se s nimi nic dělat. Jinak však technika plní příjízďejícím souborům, které si svá kuriozní přání vymýšlejí přímo na místě, vše, co jim na očích vidí. Nejhodnější medvědci si například vzpomněli, že by potřebovali natřít rám do představení na zeleno. Vzpomněli si to ve 3/4 na sedm a v sedm musel být suchý. Byl. Sušili ho fénem...

■ Na balkoně Jiráskova divadla se děly podivné věci – osm mladíků tu ve značně rozverném stavu pořádalo mejdan. Nohy nahoře, flásky, kelímky atd. Nikdo neví, jak se do divadla v takovém stavu mohli vůbec dostat. Všichni věříme, že se taková situace už nebude opakovat.

■ Pokud jde o divadlo, na festivalu se odpouští neformální oblečení, ale batohy a karimatky by návštěvníci měli přece jen nechat někde jinde. Jinak se může stát, jak o tom svědčí zážitek jednoho ze členů štábu, že to odnesou nevinní diváci („Vzal mě ruksakem po ústech, že jsem se málem složil.“)

■ Zatímco my bez zajištěného stravování si za své peníze chodíme po hronovských restauracích a libujeme si, nešťastníci ze seminářů, stravující se ve velkokapacitní vývařovně JHJ (vedoucí pan Jirásek!), si nelibují vůbec. Nají se tu sice během obědové přestávky v programu na 200 lidí, jenže jak... Nejenže není více jídla na výběr, ale to, co se předkládá, je chuti nevalné (vodové omáčky, nedovařená nudle apod.). Z řad strávníků však zazněl hlas S. Fedotova: Není to špatný, je to lepší než v Rusku...

■ Ve středu se nebudou vítat Vypálkovci. Jejich příjezd je totiž ohlášen až na 24.00 hod. Takže jedině v této době – s klidným svědomím říkáme: naše redakce je vždy připravena!

■ Z rozhovoru s německými hosty Maxe a Moritzem, alias jejich představiteli, mohl vzniknout dojem, že sem přijeli s profesionálním divadlem. Divadlo z Paderbornu je ale opravdu amatérské, i když mladí herci už si sem tam zahrají i v profesionálním divadle.

■ Již 7. ročník přehlídky KAŠKOVA ZBRASLAV se uskuteční ve dnech 24. a 25. listopadu 2001 na Zbraslavi. Jde o přehlídku jednoaktových her a jiných krátkých dramatických žánrů (zpravidla do 40 minut). Přehlídku pořádá Amatérská divadelní asociace ve spolupráci se Zbraslavskou kulturní společností a za podpory MK ČR a Magistrátu hl. města Prahy. Přihlášky do 5. října 2001 na adresu ADA (ADA, Žitomířská 41, 101 00 Praha 10; e-mail: ada.divadlo@volny.cz).

Upozorňujeme, že i letos se uskuteční ukázky z práce seminaristů Sergeje Fedotova. Akce se odehraje v pátek od 22 hod. v Sokolovně.

CÍSAŘ NA HRAD ANEB POPOLEDNÍ POTLACH V PC

13.50 - Malý sál Jiráskova divadla se zvolna plní. Za bytelnými stoly usedají hlavní diskutéři problémového klubu: Jan Císař, Ján Zavarský, Karol Horváth, František Zborník, Radovan Lipus a Vladimír Zajíc.

14.00 - Přichází i pan Houštěk, kvapem se obsazují poslední volná místa, další opozdilci se rozesazují na podlaže. Sešlo se tu dobře přes stovku zájemců špicujících uši.

14.03 - Dorazil nejhodnější medvídek René Levínský s lahví dobré vody. Profesor JC opakuje charakteristiku PC jako fóra pro hledání souvislostí mezi inscenacemi a slibuje rozdat životopisy zúčastněných po skončení debaty. Nadhazuje téma českých dějin, které se pokusily zpracovat dvě hry: Cvkostory a Odysseova cesta.

14.08 - Zvoní první mobilní telefon.

14.11 - Zvoní druhý mobilní telefon. Mezitím se JC dopracoval v historickém exkursu k Shakespearovi, jehož zpracování úseku anglických dějin se šiklo ideologii vládnoucích Tudorovců. Hop a skok jsme u Palackého, Masaryka a Jiráskova a jejich pohledu na české dějiny. Pak uvádí příklad Bernharda, který Rakušanům nabídl nelichotivý pohled na jejich roli za druhé světové války. Zdůrazňuje, že Cvkostory i Odysseovu cestu pokládá i přes určité problémy za cenné, podstatné a důležité kusy. Malebně se rýsuje proti rozměrnému plátnu Hradčan. Se státnickou rozšafností pak dává slovo i ostatním, občas přičítá pár poznámek.

14.23 - Na JC navazuje Zborník úvahou o technologii, jakou jsou obě inscenace „vybudovány“. Po něm Zajíc míní, že by se mělo reagovat na to, co zazní z auditoria. Odtud však zaznívá pouze tiché funění, vrzání a šustění. Poté se slova chopí Horváth a zpochybňuje způsob, jakým Václav Klapka naložil s Homérovým mýtem. Hovoří dokonce o „nepoctivé práci“, neboť prý autor střídavě šel v jeho duchu i proti němu – jak se mu to hodilo. Navrch přihodí pár ironických poznámek – o 68. roce, „objevné“ bezpohlavnosti řeckých bohů... Zavarský pak prohodí i cosi o agitace a pohovoří o scénografickém zpracování – spíše kvituje Cvkostory a upozorňuje na další problémy Odysseovy cesty ve vazbě na text. Pokračuje Zajíc úvahou o našem vztahu k mýtu jako takovém.

15.00 - JC opět vyzývá plénum k debatě. Hrozcímu mlčení zabránil Lipus promluvou o roli příběhů v lidské společnosti: „Jsme udělaní z příběhů, příběhy jsou náš benzín, bytostně je potřebujeme.“ A dotkne se i tématu hrdinství a hrdinů, za něž se dnes mylně vydává i ten, kdo se pouze mihne na módní přehlídce.

15.08 - Lidé v sále lehce ožívají. Zazní pár jejich postřehů, otázek, úvah... Objeví se i zastánce probíraného díla: „Byl jsem velice spokojený“, prohlašuje jeden vousatý muž, byť není zcela zřejmé, kterou inscenaci má na mysli. Schejbal míní, že za jistých okolností by mohly paralely mezi malým českým člověkem a hrdinským Odysseem fungovat. „Pokud ovšem bude jasně a srozumitelně artikulovaný základní vztah, jinak se to rozsype.“ Jeho poznámku kvituje souhlasným zabručněním Zavarský: „Co řekl Šejbal, je přesné.“ Schejbal se brání úpravě svého jména, ale jeho námitky odmítne JC: „Pro 71. Hronov jste Milane jmenován Šejbalem.“ A upozorňuje na zdařilejší dílko těžící z Odysseových osudů, jehož autorem je jistý Joyce a hrdinou obchodníček z Dublinu. „Malý český člověk jako by nebyl pojednáván s energií, kterou by to potřebovalo.“

15.44 - Zbývající čas PC byl věnován Chilliistře. Lipus o ní pohovořil vlídně a pojmenoval její tři roviny: veselou taškařici, mystifikaci čili pokus o stvoření nové reality a přesahy.

15.56 - Dívka s copem v druhé řadě vytukává SMS.

15.59 - PC končí, lidé se rozcházejí a vypadá to, že příště přijdou zas. JC žádné životopisy nerozdal. zat

GENERALI

GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.

TEXTILNÍ ZÁVODY A.S. BŘOUMOV

RECENZE

MARYŠA

se už inscenovala, inscenuje a bude jistě i dále inscenovat všelijak... A všechno většinou vydržela. Což dokazuje, že je to asi jedno z mála skutečných českých dramát vysoké kvality. Inscenace Kroužku divadelních ochotníků z Hvozdné ji svým způsobem zjednodušila. A na tom nemůže nic změnit ani to, že režie se nepochybně poučila na některých postupech především J. A. Pitůnského a snaží se některé chybějící motivy nahradit především bohatou hudební částí, jež doprovází většinu výjevů. A neméně tak někdy až zbytečně zdobnou dekorativností scénografie – viz oba jakoby symbolicky vyzdobené kouty proscénia. Leč docela upřímně si myslím, že to zjednodušení prospělo výrazně hercům. Styl této inscenace se totiž vymкнуł z žánru realistického psychologického dramatu, jež potřebuje bohatou síť vnitřních motivací k jednání. Všechno je tu přímočaré, ostře a výrazně ohraničené, od slov k činům je strašně blízko, dokonce by se dalo říci, že slovo je činem. A tak místo charakterů tu vyrůstají spíše typy,

kteřé dávají jednotlivým hercům příležitost k tomu, aby energicky, zřetelně zveřejňovali své postoje a vlastně tak vytvářeli základní gestus postavy. Ten už se sice nijak nerozšíří, ale má svou trvalou váhu, protože je v něm obsažena i lidská autenticita všech představitelů. A v tomhle je největší přednost i sdělnost tohoto představení. Vykládá základní příběh Maryši i jednotlivé příběhy dramatických osob přehledně i s jistou naléhavostí osobního prožitku situací. Vše, co má být řečeno, abychom pochopili základní dramatickou situaci dramatického textu Maryša, je řečeno. Možná je to pro někoho málo, ale z jistého hlediska je to dost. A to tvrdím jako pedagog, jenž už řadu generací opruzuje tím, že na Maryši učí, co je to dramatická situace.

Jan Císař

MARYŠA

Súbor, hrajúci Maryšu, je v tom najlepšom slova zmysle ochotnícky. Má prirodzenú vnútornú pravdivosť a dôstojnosť ľudí, ktorí žijú svoj vlastný nedivadelný život. Keď vstúpia na dosky javiska, stáva sa prežitie súčasťou ich postavy. Súčasťou dôstojnou, plnou vnútorného pokoja, bez náznaku trápnosti.

Súbor je dostatočne početný, aby režisér mohol správne typovo obsadiť postavy.

vy. Obsadenie, spojené so spomenutým vnútorným pokojom a prirodzenou dôstojnosťou, je hlavným kladom inscenácie.

Najvýraznejšia a najlepšie uchopená bola postava Maryše v stvárnení Aleny Balajkovej.

Interpretačná tradícia Maryše je bohatá – spomeniem aspoň Grossmana, Morávka, Pitůnského a na Slovensku Strniska. Všetky smerovali k istému stupňu odfolklorizovania, vyzdvihovali v dedinskej dráme osudový a v rôznej sile jej skoro archetypálny rozmer.

Je jasné, že režisér inscenácie o tomto vedel (píše o tom v bulletine) a dá sa to súčasne odčítať aj zo scénografického riešenia. Scénu síce zjednodušuje, používa neomietnuté lavy a z nich zbité akési vráta, ktoré vymedzujú základný priestor, ale tu akoby invencia a smerovanie k oprostosti končí. Množstvo dopĺňujúcich a dokresľujúcich rekvizít (najmä na bokoch proscénia svietiace tekvice, v pozadí časť voza, haluz atď.) je zbytočných, nevstupujúcich do procesu inscenovania – stávajú sa tak len ornamentom.

Kostýmová zložka je podobne nevyrovnaná, nemá jasne uchopený štylizovaný kód, váha medzi folklórom a odfolklorizovaním. Scénografický priestor i priestor drámy sa nepretvára, nemá magickú hodnotu, je tvarovo a štylizovane vyprázdnený, podobne ako použitá hudba.

Hlavným nedostatkom inscenácie je však skoro neprítomnosť dramatických situácií, a to až do takej miery, že sa na povrch derie neobratné aranžmá, čím v niektorých situáciách vzniká mimovoľný komický efekt.

S režijným nápadom vykradnutia domu a smrťou Vávru mimo javiska možno polemizovať, nestal sa však organickou súčasťou celkovej stavby inscenácie, len naznačil možnosti a cestu, ktorou sa snáď mohol režijný kód inscenácie uberať.

Napriek uvedeným výhradám súbor naplnil to najpodstatnejšie, čo robí ochotníkov ochotníkmi a posväcuje ich snaženie – obohatenie seba i divákov cez text a spoločnú snahu o jeho uchopenie a stvárnienie, prameniáciu v túžbe stretávať sa a prežiť pokus o katarzný divadelný zážitok.

Ján Zavorský

ANKETA

Lukáš (17): Já jsem se na tohle představení těšil a musím říct, že mě zklamalo. Viděl jsem ho několikrát a tohle bylo zatím nejhorší. Jinak mám Maryšu strašně rád.

Štěpán (23): Bylo perfektní, právě tady rozebíráme, jak se nám to moc líbilo, jak to pěkně odešlo.

Ondra (24): Naprosto souhlasím, bylo to báječný, ba krásný. Takový efektivní a pokud člověk udržel pozornost, tak hrozně napínavě udělaný.

Kristýna (23): Mně se to líbilo, rozplakalo mě a to mi přijde na divadle dobrý.

Veronika (23): Mně se to hrozně líbilo. Bylo takové upřímné.

Honza (21): Takový ryzí ochotnícký představení. Ale občas to bylo k zasmání, když se něco nepovedlo. Třeba když tam Vávra běžel půl minuty po tom, co zazněly výstřely, a křičel, že vedle.

Alena (??): Mně se to líbilo. Je to klasika a Maryša byla taky výborná.

(?): Mně se to taky líbilo, bylo to zatím nejlepší představení, který jsem tady viděla.

Vašek (51): Bylo to zorganizované.

Šárka (50): Ne vždycky zorganizované představení je to nejlepší, právě jsme se tady o tom bavili. Něco se nám líbilo, něco se nám nelíbilo. Konkrétně se mi nelíbila ta hudba, když někdo mluvil, tak nebylo slyšet. Škoda, že tam nebylo víc takových obrazů jako byl na závěr.

Josef (??): Mně se to strašně líbilo, hrozně. Velice živočišné představení.

Jirka (??): Mně se taky velice líbilo až na nějaké detaily. Možná, že by to chtělo ještě herecky vylepšit, nějaký akce by mohly být lepší.

Konečně!!! Včera byla tato rubrika nemilosrdně vyškrtnutá. Děkuji všem (sobě), kteří mě podpořili na Zdi nářků, dokonce i na štábu. Otiskujeme další Hronovskou kachnu (kachnu proto, že se ráda koupe i sluní): stav a předpověď počasí, využijte zejména pro plánování představení pod širým nebem.

Denní teploty 18 až 20°C. Po západu slunce (20.32 h) se raději oblečte. Polehávání na holé zemi doporučujeme omezit na minimum, teploty se do 5.38 h (východ slunce) budou pohybovat kolem 11°C.

Pokud se podíváte od Metuje směrem ke zvonicím, uvidíte většinou mraky. Bude většinou oblačno místy až zataženo, většinou s deštěm nebo přeháňkami. BIO: nevytvářejte umělé interpersonální konflikty, případně běžte si chytlit pstruha.

Předpověď na zítra – uvidíme zítra. V noci i přes den oteplení. Bouřky. Vydržte.

Jak popsat divadlo? Jak pojmenovat onen v nezachytitelném čase a třírozměrném prostoru se odehrávající magický obraz, jedinečný či věčně se opakující příběh, tanec, pohyb, zvuk? Jak popsat zlomek vteřiny, jak popsat život zachycený v jediné chvíli, v jednom představení? Je to jako líčit start raketoplánu, jako zachytit let motýla. Lze to tahem šetce i krátkou glosou, lze o tom zatančit i napsat studii o bezbřehém labyrintu slov. Zas a znova vystávají otázky výkladů a porozumění, zas a znova se o jejich zdolání snaží účastníci diskusních klubů i prostí diváci. Zas a znova mne ty pokusy fascinují, zajímají a vábí. Diskusní kluby – jak tady na Hronově, tak na rozličných amatérských přehlídkách – považují za největší klad a největší zážitek těchto setkání. Kroužek blouznivců se tam snaží „zachytit nezachytitelné“. Ono to nejde, divadlo se vzpírá, ale vždy se zas a znova najde dost mluvících i poslouchajících a mně se chce věřit, že hlavně přemýšlejících a diskuzí se dobírajících poznatků nejen o představení, nejen o divadle, ale hlavně a především o sobě i druhých. Jsem přesvědčen, že diskuze o inscenacích – ohlasy psané i mluvené – jsou stejně důležitou formou dialogu jako divadlo samo, jako umění samo. Mrzí mě, že profesionálové u nás o takovoto setkání vesměs nestojí, a také že diskutovat neumějí. Vždyť kolik je veřejných diskusních setkání, pořadů v rozhlasu či televizi? Zoufale málo. A pak ten jeden z mála – televizní Katouna pánu Rejzka a Justa, kam právě z výše popsaných důvodů, jsem-li pozván, chodím a rád – trčí a nemá alternativu působí namyšleně, dogmaticky. Deset takových by v televizi během měsíce mělo být, abychom se naučili diskutovat, myslet, respektovat, chápat. Oslavme proto Hronov, že tato setkání nabízí a nechává vyznít mnoha různým názorům. Neboť není nikdy jedna pravda o tom ani o onom. Divadlo je různobarevné, suché i šťavnaté, hluché i tiché, hloupé i chytré, zajímavé i míň. A vyřikat si své poznatky, pocity, zážitky může někdy být daleko zajímavější a inspirativnější, než samotný zážitek divadelní. A můžeme náhle třeba i přijmout to, co jsme původně zavrhlí. Anebo také naopak. Myslím, že nejdůležitější z účastníků těchto setkání se to stalo. A mohu-li mít na závěr poznámku k formě PC, uvítal bych větší a rozmanitější diskuzi účinkujících divadelníků nad vytyčenými problémy, vzrušující a klidné i rozdílnější pohledy na inscenace, a tím pádem i výraznější a emotivnější ukázkou možných cest a pohledů na jednu věc (inscenaci, výkon). Povedlo se to myslím u již zmiňovaného „postmoderního“ Lanty.

Kresba Dušan Grombřík

CHVÍLE PŘIROZENOSTI

Do vymezeného prostoru vchází pět mladých mužů (kluků?, chlapců? pánů?). Dříve než tasí své poetické zbraně, prohlížím si je – nejmladšímu je asi tak 16, nejstaršímu, počítám, přes dvacet. Liší se postavami (u jednoho je patrná potíž zvládnout rychle nabitě centimetry, jiný si svou mužnou hrud' sebevědomě nadýmá), vlasy, výrazy. Každý je jiný. A také ano. Promluví: „Jsem básník slova!“ „Jsem básník těla.“ Vymezí sama sebe slovy dalšího přítomného, byť jen svými texty, W. Whitmana. Sleduji je, poslouchám. Přinutili mě poslouchat. Nevytvářejí nad Whitmanovými verši nové obrazy ani je neilustrují (výjimkou je rvačka z „Alama“, a ta je docela nadbytečná), sdělují zřetelně a přirozeně, jak oni ve svých letech těmto veršům rozumějí, co si o nich myslí, co je jim blízké a co dosud nechápou. Dotýkají se skrze básnickova slova řeči těla muže a řeči těla ženy. To je přirozeně zajímavá nejsilnější. (Ó panenství, ó pannol!), ale vědí i o smrti a statečnosti (Alamo). Jaksí mimoděk se dozvíme mnohé o nich samých – o jejich suverenitě, o jejich hravé suverenitě, o sklonu zašklíbit se jeden druhému, o partě. Někde se mi daří rozlišit, že ony role rozdané prvními verši (jsem básník těla...) projektují i v dalších básních, v dalších příbězích, ale napětí, jež by takto mohlo mezi nimi vzniknout a nabídnout tak ještě další dimenze, jsem nepostřehl. Silně si za to uvědomuji, že všech pět tomu šestému, nepřítomnému, slouží. Panu Whitmanovi je dnes večer mezi 16 a 22. Mnohé proto ještě neví, mnohé neodkryl, ale je upřímný a stojí za to jej poslouchat. Básnickova slova lze jistě inscenovat sty způsoby. Někdy jsou tak bohaté, že básníka skoro přeslechneme. Respektuji mladé muže z Jeslíček, že jsem W. Whitmana slyšel zřetelně.

František Zborník

TĚŽKÁ CHVÍLE

Tak jsem měl na krku gaskoňské kadety, a myslím, že vím, jak bych si na divadelním znaku rukavic a znakování s nimi užil. Než, na každého přijde těžká chvíle, i vyměnil jsem tedy, se srdcem ztěžklým, Rostanda za Whitmana. Jo, starého dobrého Walta mám rád. Jenže, jak si poradím s jevištním tvarem? Jak si poradím s inscenovanou poezií, když mi přes rameno pohlíží Marie, co to stále dokonale se slovem té zvláštní odrůdy - poezie zvané - umí už od těch časů dávných, kdy s Kovaříkem neměli v zemi česko-moravsko-slezské konkurenci, to tedy vskutku neví!

Nuže, základní tematický oblouk je zřejmý: Převrácený oblouk žití, od smrti k početí. Proč ne! Když začíná pět mužů vyprávět o hrdinské smrti v mytické bitvě o Alamo, tak se nad nimi skutečně vznáší duch colonela Hustona, Jima Bowwiche, Kit Carsona a dalších. JO! To musím říci, že jo, že ano, a i ten další krok byl very yes. Ona radost ze slunce, z přírody, z přírodního bytí, se všemi konotacemi na společenství mužů i následné aspekty (řeč je o příkladu W. W. ke třetímu pohledu), rozkošnický marinovaná ženským prvkem touhy, zní mi tu opět: JO! Jistě, dalo by se říci, že drobné zadrhnutí v tajmování tam bylo, ale to nic, bylo to skutečné, ti mladí mužové byli uvnitř, byli a sdělovali nám příběhy smrti a hrdinství a okouzlení a bytí a probouzení vědomí vlastního těla a možné rozkoše. JO! Jenže někde tady pro mne inscenace končila. Nedokáži přesně popsat proč, protože ... prostě protože. Myslím si, že to, co bylo dál, jednak troskotalo na rytmu – byť paradoxně bylo nejvíce rytmizováno tleskáním – troskotalo na významu a smyslu slov, tedy na jejich zacílení, a popravdě i tah příběhu se ztratil právě v tleskotu ne křídél motýlých, ale usilovnosti těžkého letu dropa. Neméně tak si myslím, že bytí byl obrácený tematický oblouk vzhledem k věku interpretů zvolen dobře, neboť oni nekončí, ale do života vstupují, a pokud něco přejímají, něco přejímat mají, pak jsou to archetypy hrdinů – což Alamo plně naplňuje – pak si závěrečným textem jist nejsem. Tady se mi chvíle přirozenosti měnila ve chvíli nepřirozenosti, což mi bylo líto. Snad by se býval našel adekvátnější text, neboť i když vím, že to také může vyjít lépe, zdá se mi, že schází cosi v rovině představové zkušenosti i v rovině zkušenosti skutečné, nehledě na uhlazenost, kterou si tam, Milá Emo, promiň, nejspíš uhlazeně vnesla. Stalo se při představení to, že sice bylo, ale bylo bytí nenaplněno, že se pohybovalo pouze v téže rovině jako dídžeridů – pouze jako barva nástroje, a ne jeho skutečný smysl, jeho schopnost komunikovat univerzálním jazykem.

Přesto pro mne Chvíle přirozenosti byla důstojným reprezentantem Wolkerova Prostějova, odkud jinak pro mne už dlouho proudí cosi, co...

Vladimír Zajíc

Edmond Rostand a Jiří Jelínek:
VARIACE NA SLAVNÉ TÉMA CYRANO

Loutkářský soubor DNO Hradec Králové

Variovat sa dá rôznym spôsobom.

Základom každej variácie je téma alebo motív, ktorý zaznie (odohrá sa) a potom je variovaný.

Ak chcem variovať motív, je nevyhnutné, aby som ho napred definoval v čistej forme.

Ak chcem definovať motív variácií, potrebujem ho dôkladne poznať.

Ak chcem dôkladne poznať motív, som povinný v prvotnej fáze pracovať s jeho čistým tvarom, nie s interpretáciou, či dokonca so všeobecne prijatou a pre potreby všeobecnosti unifikovanou a všetkých podozrivých hrán zbavenou interpretáciou.

Takže som videl variácie na to, ako sa všeobecne a úprimne sentimentálne chápe Cyrano.

Nie na Cyrana.

Videl som variácie na bedeker (rozumej turistický sprievodca) po Cyranovi.

Na bedeker upravený pre zájazdy dôchodcov, ktorí by sa už nemali príliš rozrušovať, čo najmenej nachodiť a ísť skoro do postele, aby im nestúpil tlak.

Dokonca som videl variácie na bedeker, v ktorom chýbalo veľmi veľa podstatného pre pochopenie topografie opísaného.

Ale zároveň bedeker, v ktorom pribudli úplne nové údaje, ktoré v origináli nie sú.

No a potom sa to variuje!

Napriek tomu som sa bavil a bol som veľmi potešený.

Nie tým, čo porobili so Cyranom.

Tým, že boli vtipní, milí, invenční, vkusní, zábavní, pôvabní...

A hlavne tým, že som konečne na tomto Hronove videl produkciu mladých ľudí, ktorá bola naozaj mladá a komunikovala jazykom mladých.

Takže fakt, že tam nešťastne nosatý Savien Hercules Cyrano de Bergerac nebol prítomný, mi nevadil.

Svou rukavici odhazujú v dál...

Karol Horváth

CYRANO V RUKAVIČKÁCH

Pravidla hry nastolena. Hřiště vymezeno. Lajna lajntuchu modrého vztyčena co paravánek. Teď ruce k dílu!

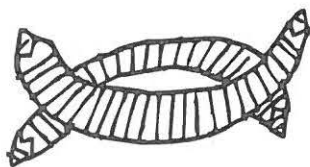
V rukavičkách ovšem. To podstatné. Princip a řešení. Švankmajerovské ohlédnutí ze zaniklého světa po letech. A přitom živost v tom. Radost bez pošilávání a parodických úpěnlivostí. Příběh, jenž obecným je majetkem, tu náhle blíže přivlastněn, osvojen, zprivátněn. Vzat do rukou a do konečků prstů úzkostně zahalených. Dobře zrobeno. Nezatachle. Ovšemže posuny a přeskupení. (Kam De Guiche jde? A odkud? A bez měsíce?).

Ovšemže redukce na zvolené. Dokonce rostandovské slovo nezaslechnete ni jedno. Texty nové na dlani původního smyslu. Do pěsti sevřený saxofon napoví, že vyprávěno možná o Roxaně víc než o nosáči.

Proč ne? Možná být – „sama sobě Roxanou“. Tou, jež nerozpozná. A když, tak pozdě.

Jistě mohl se důmyslněji průsek vzrostlými sekvojemi textu hrdinského vésti. Mohl se punktuálněji svět před paravanu blankytem a za ním vyložit. Mohlo být leccos lépeji. To však toliko stín malých věcí ve světle veliké radosti, v níž toto představeníčko ponořeno jak višně v čokoládě.

Radovan Lipus

Co je Alois? Muška jenom zlatá!

Prívlastek zlatý patří k hojně frekventovaným slovům. Zlaté srdce, zlatý voči, staré zlaté časy... Máme naše zlaté hochy z Nagana a já nevímještěodkud. A samozřejmě – jak bych mohl nezapomenout na Hronově zlatou kapličku na břehu ultavském! Vyhlašují se majitelé zlatých míčů, hokejek a slavičů, neschopní manažeři plachtí na zlatých padácích, turisté se vyrážejí slunit na Zlaté písky a ne jeden příslušník zlaté mládeže si slehnul do žíly zlatou ránu. A když vám někdo na oslavě zlaté svatby vašich rodičů, která připadla zrovna na zlatou neděli, vymlátí zuby z huby, tak vám je zlaté české ruce vašeho zubaře nahradí zlatými klofáky – pokud na to ovšem máte, jinak vám zbývá pouze zlatá střední cesta a protěza z porculánu. Nu a samozřejmě – ještě je tady štěstí, nebo-li řečeno slovy klasika ona příslovečná muška jenom zlatá!

Do obecného povědomí ovšem v posledních letech vstoupilo také zbrusu nové „zlatoslovní“ spojení: Zlatý Alois. Stalo se natolik frekventovaným pojmem, že ho najdete i v čerstvém vydání encyklopedie Universum. Ta uvádí v aktualizovaných doplňcích ke svazku Z-Ž jako výklad označení Zlatý Alois tyto možnosti: 1) Termín, kterým si učitelé škol v Hronově a okolí ulevují při zkoušení totálně neschopných žáků. Podle některých pramenů jde o repliku upomínající mimořádné schopnosti spisovatele Aloise Jiráska, jež se projevy již v raném věku. Podle jiných badatelů se tato replika naopak užila v souvislosti s Aloisem Žumbelem, pozdějším řezníkem, jehož mimořádná tupost se mezi učitelstvem stala legendární stejně jako jeho úder pěstí, kterým dokázal skolit býka.

2) Droga vyráběná na bázi extáze, jež je oblíbená zejména v intelektuálních kruzích. Namísto pocitů blíže neidentifikovatelné libosti vyvolává zcela konkrétní halucinace s literárním základem. Obzvláště časté při jejím požití bývají halucinační setkání s Aloisem Jiráskem, Vilémem a Aloisem Mrštíkovými, Aloisem Vojtěchem Šmilkovským, Emmerichem Aloisem Hruškou, Aloisem Nechlebou a Bárou Nesvadbovou.

3) Margiální, naprosto nedůležitá a zavržená hodná cena, kterou se na sklonku 20. století rozhodlo udělovat na festivalu Jiráskův Hronov pár totálně vypatlaných pošuků (Z.A.T. + V.H.). Nikdy se jim ale nepodařilo ustavit Zlatého Aloise jako ocenění oficiální – živořil pouze v ilegality a pravověrný ochotník by na něj nesáhl ani dvoumetrovou tyčí. Bohužel však přežil až do 21. století. Obskurní pozadí Zlatého Aloise dokresluje i fakt, že se jeho zakladatelům podařilo do porotního společenství sehnat vždy i několik soudných divadelníků – ovšem jenom díky kombinaci vydírání, nikdy nesplněných slibů a krutého mučení."

Nakolik je encyklopedie věrohodná v bodě 1) a 2) nevím, ale v popisu varianty číslo 3) je naprosto přesná. Zlatý Alois se ostatně bude udělovat i letos, jak napovídají dvě zlomená žebra Milana Schejbala, třísky za nehty Aleše Bergmana, rozslápnuté brýle profesora Císaře a chcíplá krysa, kterou objevila dnes k ránu pod polštářem Denisa Nová. Zdeněk A. Tichý

SOUTĚŽ

Otázka pět (5), Vopros pjatyj (5), Question Five (5), Frage Fünf (5)

Pátý den - výprava do hor. V případě трудности myslivosti je nejlepší vylézt na nejvyšší kopec v okolí a zařvat si „Já“. Moc doporučujeme (Kolega Mesy řval naposledy na Ben Nevisu). Zpátky do Čech. **Blaník, Ostaš, Říp, Turov.** Kdo očekává, že chceme odpověď na otázku, kde dané kopečky leží, ať čeká.

Redakce se ptá:

Jaký mýtus se vztahuje k okolnímu kopci TUROV?

Odpovědi vhazujte do krabice s nápisem ANKETA, BOMBYNE!, SOUTĚŽ, SÚTAŽ, která je umístěna ve foyeru divadelního klubu. Případně předejte v redakci na jakémkoli lístku s uvedením základních údajů (příjmení, jméno, adresa, telefon) nejpozději do 15.00.

Ceny: Semifinalisté jednotlivých kol získají **Univerzální přátelský kalendář** výtvarníka Rostislava Pospíšila. Kalendář je určen pro město i venkov, dílnu i úřad, hory i údolí.

Zed' nářků

Přinášíme vzkazy a nářky, tentokrát elektronické, tedy z oficiálních stránek festivalu – <http://firaskuv.hronov.cz>.

Pro všechny (viz Romy), kteří zoufale čekají na zprovoznění sekce Zpravodaj na této stránce - rychleji se vše dozvíte na www.scena.cz (on-line). Jinak díky Společnosti dr. Krásky za sobotu (Dorotu) večer - zpoždění jste skutečně vynahradili! Všichni v Hronově i nadále „Zlomte vaz...“ **Katka (6.8.2001 10:20:51)**

Jistě „neprofesionalita“ zde určitě je - třeba se nám opět nepovedlo korektně a bez problémů převést PDF do HTML :- (Zpoždění bylo způsobeno špatnou domluvou mezi mnou a tiskárnou - takže moje chyba... moc se všem omlouvám. **WebMaster (6.8.2001 18:25:22)**

Ahoj vsichni, zdraví Vas Iveta a Kristyna, momentalne jsme v USA, takže moc litujeme, že se fantastického JH nemuzeme fyzicky zucastnit. Vzkaz od Ivety: Pozdravuju vsechny lidi z Prácnice a tesim se, az tam s Vami zase budu. Pa Vzkaz od Kristyny: Zuzo z Cestyne, jsi tam? Doufam, ze jo a pekne si to uzivas. **Iveta a Kristyna (4.8.2001 21:10:21)**

Jak je možné, že 24 hodin po zahájení festivalu jsou stále nefunkční internetové stránky se Zpravodajem a Fotoalbum? To nikdo nevěděl, kdy festival začíná? Nechápu a mrzí mě neprofesionalita organizátorů! **Romy (4.8.2001 20:22:37)**

Ahojte decka z Pôtoňu. Strašne ma mrzí, že s Vami nemôžem byť na Hronove, ale myslím na Vás a držím Vám pästičky. Posielam pusinku Jurčovcom, Piškovi, Simonke, Edkovi a všetkým ostatným. Majte sa všetci krásne a užite si to. **Anet(Nely)**

Anetka z Levic (4.8.2001 14:35:26)

CO SE KLUBE

ROHATÍ ANEB DÍLNA NA ZKOUŠKU

Poznávacím znamením účastníků, kteří se přihlásili do divadelní Dílny na zkoušku, jsou čertí růžky. Když jsem se dožadovala vysvětlení, bylo mi řečeno, že je to překvapení. Na takovém festivalu jako je Hronov jsou všechny akce už předem naplánovány a zorganizovány, seminaristé vědí, co mohou očekávat od lektorů, a tak se stereotyp dá porušit jen tím, když lidé vnesou do akce něco nového ze své vlastní iniciativy. Možná tím ale chtějí naznačit, že ve čtvrtek, kdy se má konat veřejná produkce Dílny, se můžeme těšit na přímo ďábelské výkony.

Jedním z lektorů semináře Dílna na zkoušku je vedle Pavla Fialy a Jarmily Černíkové také Roman Mařík z Prachatic, autor a vedoucí projektu Divadelní dílna.

Roman Mařík vystudoval lesnickou školu a v současnosti pracuje jako manažer. Amatérským divadlem se zabývá deset let, pracuje ve čtyřech souborech a má za sebou už patnáct premiér. Na otázku, jak dokáže skloubit náročnou práci manažera s činností v divadle, odpovídá: „Chci a potřebuju dělat divadlo. Když člověk něco opravdu chce, musí pro to také něco dělat a nejen o tom mluvit.“

Projekt Dílna na zkoušku, se kterým přichází společně s Pavlem Fialou a Jarmilou Černíkovou do Hronova, probíhá už třetí rok vždy jeden víkend v měsíci v Prachaticích a Dačicích a v jeho pozadí stojí divadelní Šumavský ochotnický spolek Prachatice. Finančně jej podporuje Městské kulturní středisko Dačice a Ministerstvo kultury. Obě města vypomáhají rovněž např. zapůjčováním prostorů a soukromí podnikatelé umožňují účastníkům levné ubytování.

A na to, co se v hronovské Dílně na zkoušku děje, jsem se zeptala PAVLA FIALY, kterého jsem potkala po skončení dopoledního programu dílny v doprovodu jeho čistokrevného oříška.

Mohl byste nám prozradit jak dílna probíhá, co tam provádíte?

Je to dílna autorského divadla. Ti, kteří se tam přihlásili, se snaží stát autory, to zaprvé. Za druhé se snažíme, aby se to, co oni vymýšlejí, nějakým způsobem divadelně realizovalo. A to je vlastně všechno. Proces spočívá konkrétně v tom, že mají zadaný tzv. deníkový žánr. To znamená, že tady chodí a pracují, zapisují si všechny své zážitky. Při prvním čtení jsem byl jsem šokován kvalitou výpovědí a vysokou úrovní těch formulací. Mohli si zároveň ověřit, jak reaguje publikum. U většiny to byly velice úspěšné pokusy. Postupně dostávají další úkoly a uvidíme, jak se budou zdokonalovat. Je pravda, že někteří z nich to zažívají poprvé.

Někteří z vašich studentů už se dílny účastnili?

Letos už je to vlastně sedmá dílna pro ty, co to dělají v Prachaticích a už za těch sedm dílen máme asi tak čtyři hodiny programu jejich autorských prací. Některé věci bychom tady rádi prezentovali někdy ve čtvrtek. Aby se i ostatní dozvěděli, co je autorské divadlo, že si to ty soubory jsou schopny psát vlastně samy. Podle mě je to řešení problému s hledáním vhodných titulů. Protože - když jsou např. čtyři holky a tři kluci, tak třeba najdou hru s takovým obsazením, ale nemusí jim to sedět, zatímco to, co si sami vytvoří, je z jejich zážitků, z jejich invence, ale taky hlavně vědí úplně přesně, o čem hrajou. Samozřejmě, že je to náročný, protože, když se něco takto tvoří, tak v tvůrčím kolektivu, třeba na těch dílnách, vzniká takový ten tvůrčí hádavý proces, kde se musí rozhodovat.

Takže je to taková bouřlivá atmosféra?

Ano, já tu bouřlivost podporuju, poporuju ty konflikty, protože to čistí vzduch.

Jakou funkci má v dílně Váš pes?

Když nevím co říct, tak pustím psa.

Má funkci probouzení inspirace, něco jako Múza?

Ano.

Děkuju.

Helena Kozlová

MÍSTO PRASETE SUŠIČKA

V průběhu festivalu se odehrála dvacet jedna inscenace v podání dvaceti souborů. Kolik starostí přibýlo technikům v divadle? „Nejvíce komplikací jsme měli s požadavky souboru Pôtoň,“ říká Pavel Lelek, technik divadla, a pokračuje: „Pro jejich představení jsme zajišťovali sušičku a pračku. Ovšem proti loňskému festivalu, kdy jeden soubor potřeboval živé sele, to ještě nic nebylo.“

Spotřební rekvizity jako dělobuchy, obilí, igelity, svíčky apod. si zajišťují soubory sami. Na hostitelích zůstávají většinou „speciálnosti“. Například v průběhu festivalu hrálo na jevišti celkem dvacet sedm židlí, malá televize, CD přehrávač, žebřík, piano a klavír.

Mezi nezáladnější rekvizity patří otevřený oheň. V **Maryše** hořely svíčky v dýních. **Hra o Dorotě**, na scénu se dokonce dostaly zapálené tyče. Další zapálené svíčky hořely v **Odysseovi** a **Emigrantovi**. O dramatické okamžiky se postarali herci souboru Pôtoň a SPJ, kdy se od zapáleného obrazu Mony Lizy vzhla dekorace. Na další oheň se můžeme těšit v **Tvrdohlavě ženě** DS Tyl Rakovník.

„Zajistit dýmostroj a echolátor, to už je v podstatě hračka.“ říká P. Lelek. S dýmostrojem pomohlo Divadlo Náchod. Echolátor? „Zvukářské nádobíčko na vytvoření halového efektu.“ vysvětluje P. Lelek.

Prozradil nám ještě, jak zachránil představení Nejhodnějších medvídků. Zaklapl desky s požadavky souborů a běžel připravovat další inscenaci. Na otázku zda to není někdy k vzteku, razantně odpověděl: „V žádném případě, to už prostě k divadlu patří a rekvizitáři jsou tu od toho.“ Na stěně kanceláře jsem si přečetl „Nemožné ihned, zázraky do tří dnů.“ Nezbývá než poslat do zákulisí upřímné poděkování, neboť zajistit vše potřebné a včas patří ke cti zdejší techniky. Těšme se na další ročník Hronova. Prosíme režiséry: Nechtějte někdo krokodýla!

Josef Meszáros

HVĚZDY NAD HRONOVEM

Kdo v noci hleděl na nebe nad Hronovem, moc hvězd neviděl. Bylo zataženo. A tak přinášíme pravidelnou „kritickou“ rubriku, tzv. „Hvězdičky“ aspoň ve Zpravodaji. Členové problémových klubů, profesionální publicisté i divadelníci hvězdičkami zhodnotili první polovinu letošního JH. Pět je nejvíc, jedna nejmén (některým ale mrak zakryl i tu jednu a přiznali jen půl – respektovali jsme to).

* - plně svítí hvězdička, ◇ - napůl blikající hvězdička, N - neviděno/nehodnoceno

	Emigrant Náchodští ochot.	Cvokstory Ořečovišť	Hra o Dorotě Spol. dr. Krásy	Slavík Hudradlo Zliv	Ochlazuje sa Potoň a SPJ	Ještě žiju ... Medvídci	Max a Moritz Paderborn, SRN	Odysseova cesta DK Jirásek	Chilliastra Medvídci	Návštěva u min. Útulek Brno
Bergman A.	N	**◇	****	**	****	****	**	**	N	****
Brůček J.	**	**	**	**	****	**	****	****	**	*
Císař J.	****	****	****	****	****	****	**	****	**	*
Černíková J.	****	◇	◇	N	****	**	N	****	N	N
Fedotov S.	*	**◇	**	****	****	**	**	*	****	**
Horváth K.	N	**	**	**	N	****	N	*	**	**
Hraše J.	****	****	N	**	**	****	**	**	*	*
Hrdinová R.	**	**	**◇	N	**	**	**	**	**	**
Hulec V.	N	**	****	**	N	****	****	**	**	**
Kozlová H.	**	****	**	N	*	**	**	****	****	**
Meszáros J.	**	*	**	**	◇	**	**	****	****	****
Schejbal M.	****	****◇	****	****◇	**	****	****	****◇	****	****◇
Soprová J.	****	**	**	****	◇	****	****	****	****	****
Zajíc V.	N	**	**	****	**	****	**	◇	**	N
Zakopal D.	****	**	*	**	**	****	N	****	**	**
Zavarský J.	N	****	**	****	**	****	**	**	****	**
Zborník F.	**◇	*	**◇	**	**	****	****	****	**◇	*
Oskar H./13 let	N	**	**	****	**	****	3,1	N	**	**
Ø	3,08	2,33	2,97	3,33	2,34	4,47	3,1	2,82	2,84	2,65

CHILLIASTRA

Kresba Terezky Tomasové inspirovaná představením Nejhodnějších medvídků.

Od 9.00 do 13.00 hod.

Učebny semináře a dílny KnMD

SPŠ od 9.00 do 12.00 hod.

Rozborový seminář SČDO

Malý sál JD v 10.00 hod.

Diskuzní klub

Malý sál JD ve 14.00 hod.

Problémový klub

Jiráskovo divadlo v 16.30 a 19.30 hod.

Divadelní spolek Tyl Rakovník

J.K. Tyl: Tvrdohlavá žena

Sál Josefa Čapka v 16.30 a 19.30 hod.

Folklorní soubor Vycpálkovci Praha

D. Stavělová: Slavnosti jara

Park A. Jiráska v 17.00 hod.

Koncert orchestru Swing sextet z Náchoda

Husův sbor ČČSH v 18.00 hod

Koncert duchovní hudby

Trio od sv. Jakuba Brno

Malý sál JD ve 21.30 hod.

Přednáška

David Kraus: Architektonická inspirace

Divadelní klub ve 21.30 hod.

Poděkování souborům

Zpravodaj 71. Jiráskova Hronova

vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Soprová

Redakce: Helena Kozlová, Vladimír Hulec,

Josef Mesy Meszáros, Zdeněk A. Tichý

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Marek Zhiho

Oficiální stránky festivalu:

<http://jiraskuv.hronov.cz>

On-line zpravodajství z festivalu:

<http://www.scena.cz>

Tisk Grafické závody Hronov, s.r.o.

Cena 5 Kč